

Цвете в клетка

- Задушavam се, задушavam се, задушavam се... – нервно пишеше полуувяхналата тъмночервена хризантема.

Не беше свикнала да живее в саксия. Сега коренчетата ѝ бяха странно притиснати и смачкани във формата на кофичка от кисело мляко “Данон”, а красивата ѝ главичка отчаяно се въртеше в малкото пространство между решетките на малка, ръждива клетка от папагал.

Кой и защо я беше напъхал тук? Точно това се опитваше да си обясни, но когато започваше да мисли силно и напрегнато коренчетата ѝ по-активно изпиваха влагата от почвата и листенцата на главата ѝ прошумоляваха тихо като заспали малки сребърни звънчета, от което ѝ се завиваше свят. Ето вече цял час беше минал, а още не беше се срещнала със своя любим – къртицата. Липсваха ѝ енергичните му движения, с които нежно масажираше коренчетата ѝ и изпълваше крехкото ѝ телце със сладостен трепет. Въпреки че при първата им среща това негово ровичкане едва не я извади от равновесие:

- Ей, по-полека! Грубиян! – извика болезнено тя.
- Моля, моля. Бързам. – продума задъхано къртицата.
- Така ли?! И за къде? – попита все още нацупено хризантемата.
- За работа – все така забързано ѝ отвърна къртицата, нервно побутвайки с предните си краченца влажната муцунка.
- И какво работите?
- Копая.
- И какво по-точно?
- Корени.

“Трябва да е историк. Това е работата на историка – да се рови и да търси корени.” Изведнъж гласът ѝ омекна. Цветът ѝ излъчи най-прекрасните аромати. И почти кокетничейки малката хризантема продължи разговора си с непознатия:

- Значи, господине, вие сте историк!
- Е, не съвсем...

- Но работата ви е да ровите и да търсите корени.
- Да, точно така.
- А, очила имате ли?
- Не, аз всъщност съм сляп.

Последната му реплика беше толкова неочаквана, че на хризантемата ѝ се зави свят: “Историк, и при това сляп! А как беше избрал точно нея при наличието на цяла леха с хризантеми?” “При тази мисъл цялото крехко същество на цветето беше заляна от внезапна гореща вълна. Изпоти се. Малки капчици пот, като същинска роса, обляха тъмночервените ѝ цветчета. Добре, че беше червена иначе останалите веднага щяха да забележат руменината, която обикновено избиваше по лицето ѝ при силно вълнение или смущение. А точно в този миг тя изпитваше и двете. “Любов! От всички тук достойни той е избрал точно мен. А всяка любов започва с избор...”. “Влюбена, влюбена” присъедини се към мисловната ѝ песен и топлия пролетен вятър. Слънчевият лъч нежно погали цветчетата ѝ и влюбено изпи влагата от тях. И преди да успее да каже и думичка повече къртицата вече беше изчезнала.

На средвацият ден те отново се срещнаха. Този път къртицата беше по-внимателна като мина точно под върха на коренчетата ѝ и леко ги докосна с хладната си кожа. Беше едно невинно докосване, но тя имаше усещането, че слънцето с цялата си горещина я бе дарило с прегръдка, а след това океанът с всичките си води я бе окъпал. “Какво ще е друго, ако не истинска любов? Любовта е докосване, като това преди малко.” И от този ден нататък те се срещаха всеки ден и говореха с часове. Тя му разказваше за красивия свят там горе, а той ѝ разкриваше непознатия свят там долу. Тези като че ли безкрайни любовни мигове бяха спонтанно прекъсвани от острото ѝ желание той да види красотата ѝ: “Само ако можеше да вижда!” А тя от ден на ден все повече и повече разцъфтяваше.

Всички хризантеми в лехата умряха, а тя все продължаваше да е така жизнена и ароматна.

Мина лятото. Дойде есента. Очите ѝ нищо не виждаха. Заслепена, чакаше всеки нов ден, всяка нова среща. Свърши и есента.

И ето че тази сутрин тя се събуди, сънувайки, че се задушава. Отвори очите си, но задушаването не спря. Значи не беше сън! Огледа се и разбра – в саксия, в клетка. Изведнъж усети, че някой я гледа. Погледна. И го видя. Гледаше я! Най-накрая... Беше напуснал своя свят, за да прекрачи в нейния, за да я види...

Засия. Забрави за саксията, за притиснатите си коренчета, за всичко.

“Но защо погледът му е толкова скован? Да не би да е ... О, боже! Навън е зима и той е... О, не!” Задушаването се върна с пълна сила. Виеше й се свят.

“Мъртъв! Измръзнал след като излязъл да ме търси и ...” Захлипа. Отпусна ароматната си главица и издъхна. Издъхна без да забележи колко топло беше в стаята и че всъщност решетките бяха само решетки от прозореца, който я предпазваше от студа. Нямахте и следа от клетка.